

עמיר בפרוזה החשוקה
הן והונו לשפיל ולהכות אותי...

אני טיפוס מאוד מאוד מאושר. אני מצ' לית, הולך לי בכל דבר. גם עם נשים הולך לי מצויין. הסטייה היא מעין הרפתקה, המלווה אותי במשך השנים, ואני מתזמן אותה, פחות או יותר, לפי לוחדהמנים שהוא נוח לי.

מכיוון שאני יכול לקיים יחסים רגילים עם אשה, וליהנות מהם, אני לא מוטרד יותר מדי מן הסטייה שלי. אחד אוהב לשוט כמפירשיות, אני אוהב נעי ליים. אני משער שאתחתן שוב, שיוול דו לי ילדים. אני גבר נורמלי לחלוטין. אף אחד, מבין מי שמכירים אותי, אינו מעלה על דעתו איהו סוד אני מסתיר. אילו האנשים היו יודעים, הם היו נדהמים!

מצאתי חיוקיים לרגשות ולרצונות שלי כאשר קראתי את מחזותיו של תנור לוי. במיוחד את ההוצאה להורג. לוי מתעסק, בהרבה מיקרים, בנשים המשפילות גברים. הוא מנסה כל הזמן להראות את הגבול האפשרי, לראות כמה רחוק אפשר להגיע.

וזה בדיוק גם מה שאני מנסה לע' שות. מנסה לבדוק מהו כאמת של' המדרגה שאלי אני מסוגל להגיע. לפי לוי, כל שפל הוא פיסגה של השפל שמתחתיו.

אני מודע לעובדה שאני סוטה. אר קיי, אני סוטה, אבל אני לא מפריע לאיש, לא מטריד, לא גורם נזק. קראתי לאמוזן בעיתון על גבר באיטליה, שנהג להסתובב ברחוב ולח לוך נעליים בכוח מרגליהן של נשים. זוהי עבירה פלילית. זה לא אני!

צילם: אלי רסה

בהישגים מדעיים, לבין הגבר האוהב להיות מושפל וללקק נעליים. כאשר אני מגיע לשיא מסויים, אני אוהב לחפש לעצמי גירוי חרש, ואז אני מוריד את עצמי לשפל המדרגה, כמו לשרת פרוצה ולנקות לה את הבית, למרות שיש לי רתיעה מפרוצות. לעוד לם לא אלך לשכב עם פרוצה.

אני מאושר!

למה זה קרה לי, מה הסיבות — אין לי מושג. אולי אותה סיבה שבגללה אדם אחר הופך להיות קומר' סכסואל. הייתי מציע לפסיכולוגים לא לחפש את הסיבות לסטייה באירועים מן הילדות. זוהי ברד' כלא הגישה הפרוידיאנית לעניין. לדעתי, זה לא קשור לילדות.

זה, אולי, גירוי כלשהו שספגתי בגיל מאוד צעיר, אולי 10 או 11, שגרם לי לריגוש מיני ראשוני. זה מצא חן בעיני מאו, ולא היתה לי סיבה להגיע להחלטה להפסיק בזה. אני די חוק כדי להפסיק כל דבר, שאותו החלטתי להפ' סיק, אבל אני יודע שבמיקרה כזה, אם אפסיק, אחיה מתוסכל.

הרבר הראשון שאני שופט אצל אשה, שאני פוגש, הוא הנעליים שלה. ואם אין בה באשה הנועלת את הנעליים פגם אסתטי, אני נמשך אליה. במקרה כזה אני רוצה להגיע אליה הביתה, להראות איהו מין טיפוס היא, איך נראית הדירה שלה, ולקוות שהיא הטיפוס המנצל, השתלטני.

בשרותים, מכיוון שאסור היה לי להי' כנס למיטבח, אלא אם היה צורך לנקות שם.

הקשר הזה הגיע לסיום, כאשר הר' גשתי שאני עומד להיפגע גופנית. כמ' עט טבעתי בשרותים. היא היתה רוחפת לי את הראש לתוך האסלה.

נישואין עם נורמלית

זרתי לארץ. נהגתי ללכת למר' עדונים, כמו ליקוויד ופינוון. היה שם ריכוז ארצי של פרברטיות. רוב הכחורות לבשו בגדים מעור שחור. הכל שם היה פרובוקטיבי מאוד.

קשה לגשת לבחורה וליצור איתה קשר מהסוג שחיפשתי. הייתי יושב כהופעות, על המדרגות, ובחסות הח' סיבה הייתי מניח יד מתחת לעקב שלי הן, כדי שהן תדרוכנה עלי, מבלי משים.

חשבתי שזה יכול להיות איניקטור, שבאמצעותו אוכל למצוא בסוף את הבחורה המתאימה. ובאמת, מצאתי. הי' תה אחת שדרכה עלי, הרגישה בכך, ודרכה עלי עוד יותר חזק.

יצרנו קשר, והתחלנו לחיות יחד. הפכתי להיות משרתה הנאמן. מאותו רגע נגמר לגביי סיפור המועדונים, מכיוון שאסור היה לי לזוז מן הבית, למעט יציאה לעבודה ולקניות. כגיל 22 התחננת עם בחורה נור' מלית לחלוטין, שלא ידעה שום דבר על הסטייה שלי. התחננו מתוך אהבה. לא חשבתי או שהיא נצלנית — את זה הבנתי רק אחרי שהחלטנו להתגרש, והיא התחילה לסחוט ממני כספים. למרות שהיא שרצתה להתגרש, אח' רי שנה של נישואין, הצעתי לתת לה כל חודש מוזנות, כדי שיהיה לה יותר קל. היא התחילה לתבוע יותר ויותר כסף, הסכום הלך ותפח, וכיום אני מש' לם לה חלק גדול מהמשכורת שלי. אין לתשלום הזה שום הצדקה מישפטית. ילדים אין לנו. אבל כזה אני. ניתן לניצול. היא מרגישה את זה, והיא מנצלת אותי. ההצעה הנריכה הפכה לחובה מעיקה.

התגרשנו כי לא התאמנו. אנחנו פשוט טיפוסים שונים. בסחיטה שלה אין לי הנאה מינית. היא מנצלת אותי מבחינה ריגשית, כיוון שקשה לי לסרב למישיה שפעם אהבתי, ואני לא רוצה לרדת לרמה של ויכוחים על כסף.

אני חרד מחשיפה. איש לא יודע עליי, פרט לאותן נשים שניצלו אותי, והן לא יודעות היכן אני, איפה אני גר. גם אין להם אינטרס לספר עלי. אולי זה יקרה, כאשר אחיה איפעם אדם מפור' סם. אני בטוח שאחיה מפורסם, בתחום שאותו אני חוקר. אני לא רוצה שהתר' מית של חוקר רציני תיפגע בגלל הס' טייה שלי.

הציבור הרחב מתייחס לסטייה כזאת כאל דבר מזועזע. אנשים לא מסוגלים להבין את זה, לא מסוגלים להפריד בין האדם שכי, החי את חיי היום-יום וזוכה

המלון, תופס פרוצות, והן היו משפלות אותי. אחריכך גיליתי, בעזרת קשרים מתאימים, שיש פאב בלונדון, שבו מת' נהל שוק-עברים. באים לשם גברים הרוצים להיות עברים, ונשים המחפ' שות לשלוט בעברים.

מדובר בעבודת ממש. אתה יכול אמנם לעזוב, אבל חוץ מזה כל הסימ' פטומים הם של עבודת מוחלטת. לקחה אותי אשה אנגליה, שגרה במנצ'סטר. היא היתה נאה, כת 35 בערך. אני מאוד אוהב אנגליות. משהו בקור הפנימי שלהן מושך אותי.

הייתי איתה בבית הלונדוני שלה. תיחוקתי את הבית, ושירתתי אותה כאשר הגיעה לעיר. הבית היה תמיד מצוחצח, היה אוכל במקרה, הכנתי לה אוכל, כיבסתי לה. בנוסף לכל אלה, שימשתי לה גם כחית'שעשועים.

היא הכריחה אותי להתנהג כמו כלב, התייחסה אליי כאל כלב. היא שיתפה בעניין חברות שלה, והן היו מתעללות כי ביחד.

הייתי איתה קרוב לשלושה חודשים. אחזקת הדירה היתה על חשבונ'י. כאשר סימתי את התפקידים בבית, הייתי יכול להיות — אם היא לא היתה בבית — רק בשרותים, או להסתובב בחוץ. היא החליטה שזה המקום שלי, השרו' תים. אני חלק מהריווט, ואסור לי לע' שות שום דבר, כאשר היא לא בבית, רק להתמין לה, כמו כלב.

זה נשמע מופרע לגמרי, אני יודע. אבל זאת היתה המציאות. הייתי אוכל

צריכה לעשות: הייתי מחליף אותה במישמרות, מנקה לה את החרר לקראת מיסררי-בוקר, מצחצח את הנעליים שלה.

קצין עם טוראית

היא היתה בחורה מאוד פשוטה, אבל היא תפשה באינטואיציה ש' היא יכולה לרכוב עליי ולבקש ממני כל דבר. בסופו של דבר, היא ניצלה אותי. בחופשות שלה הייתי הופך להיות הנהג שלה. היא היתה באר'שבועית ואני תל'אביבי, ואת כל החופשה הייתי מעביר בהמתנה ברכב מול הבית שלה, מחכה שהיא תבוא ותגיד לי לקחת או' תה לאיזה מקום.

היא הבינה שכל זמן שזה יישאר בסוד, המצב יימשך ככה, לטובתה. היא הצליחה להעביר בנעימים שנה וחצי מהשרות שלה. הייתי מסיע אותה לתל' אביב, מחכה לה בפתח דיסקוטקים. היא לא רצתה שאכנס פנימה, העריפה שא' שאר בחוץ ואחכה לה באוטו. אני הייתי קצין. היא היתה טוראית.

הייתי איש-קבע, היה לי כסף, ונהג' תי לקנות לה כל מיני דברים נשקם. לפעמים היא רצתה מתנות — תכ' שטיים יקרים, בגדים, נעליים. חלק גדול מהמשכורת הצבאית שלי הש' קעתי בה.

אחרי הצבא נסעתי ללונדון, למטרה אחת בלבד: לנסות ולהגשים את הפנ' טויות שלי. הייתי מסתובב באזור בית'

להתעלם עם נעליים

אל עמיר הגעתי — יותר נכון, הוא הגיע אליי — לפני חודש, אחרי שפירסמתי מודעה במקומון "העיר", במדור "בגד": למכירה מגני' עור אלגנטיים של אשה, עם עקב גבוה, מיספר 36.

לפני שנים, כאשר הייתי עדיין בעינין האלגנטי שלי, קניתי לי ארבעה זוגות-מגפיים מעור, יפסי-יפסי, בארבעה צבעים שונים: שחור, לבן, חום וחדל. כאשר נעלתי אותם, באירועים חגיגיים או בפגישות עם בני-זוג גבוהים במיוחד, הרגשתי לפחות כמו "מיס' אלגנט'".

הצרה היא שהיה לי קצת קשה להסתובב על עקבים גבוהים, ובמשך רוב הזמן מצאתי את עצמי במגפיים ובנעליים שטוחי-עקב. מגפיה-עקב שימשו אותי בעיקר כאשר אירחתי בבית, או כאשר רציתי לראות במראה איך אני נראית במיטבי.

השנה החלטתי לנסות למכור — בצער רב — את הרביעיה האלגנטית. את כולה, או חלק ממנה.

היחיד שענה למודעה שלי היה גבר צעיר, בעל קול מנומס ונעים, שהביע התעניינות במגפיים. פירטתי באוזניו את כל האפשרויות (ארבעה צבעים) ושאלתי אם מיספר 36 יתאים למידתה של חברתו, או אשתו.

בנקודה זו השתררה דממת אלחוט. הבחור יכול היה לספר לי שזה בשביל האמא או הסבתא שלו — לי היה זה לא משנה.

בהיסוס רב, במבוכה, הוא אמר שהוא רוצה את המגפיים לעצמו. האסוקסיאציה המיידית שלי היתה שהוא רוצה לנעול אותן, וחשבתי שגבר שמידת-נעליו היא 36 הוא בודאי גבר קטן, בהתאם. התייחסתי אליו ברצינות ובכבוד, גיליתי עניין, והוא סיפר לי, בקווים כלליים, מה הוא רוצה מן המגפיים שלי. לרגע חשבתי שמישהו מנסה לעבוד עליי, אבל המבוכה שלו, ההתרגשות, הקושי לדבר על הנושא, נשמעו לי אמיתיים מאוד.

הצעתי לספר את הסיפור שלו בעיתון, והוא נבהל, אמר שיהיה לו קשה מאוד לדבר על זה, מה פתאום שיעשה זאת, שלעולם הוא לא יחשוף את עצמו. לבסוף אמר שהאתגר והקושי דווקא מדליקים אותו, והוא יחשוב על העניין.

הוא הזדהה כעמיר, ועברנו לביזנס: מכירת המגפיים. לא היה לי מושג על איזה סכום אפשר לדבר. הוא שאל כמה אני רוצה, ואמר' תי — מה שיותר, מכיוון שיש לי אובר-דראפט מדכא בבנק, והעליתי את השערה שאלוהים דואג לי ושלה אותו אליי בדיוק בזמן המתאים.

אחרי ההצהרה הדתית הזאת הוא אמר: אני יכול לתת לך 100 דולר, ותדעי לך שבשביל ההנאות שלי אני מוכן לשלם כל סכום, בגבול ההיגיון.

אז אמרתי, בלי לחשוב הרבה: אם ככה, אז אני רוצה 150 דולר. הוא אמר: בסדר. ואני באמת הרגשתי שאלוהים שלח אותנו אליי. רק אחרי שסיפר לי את סיפורו, הבנתי שאת המישיפט, בשביל ההנאות שלי אני מוכן לשלם כל סכום" הוא אמר לי בכוונה, ואפילו חזר עליו פעמים אחדות. הוא רצה שאני אנצל אותו, מכיוון שזה הקטע שהכי מדליק אותו.

מבלי שאחיה מודעת למה שקורה, הוא תימרן והוביל אותי להתנהגות שאינה אופיינית לי בדרך-כלל. הוא הפך אותי, באותה דקה קצרה של המשאומתן שלנו, לנצלנית. עמיר דחה את הצעתי שניפגש, והעדיף להישאר, בינתיים, קול אלמוני בטלפון. כעבור שבוע מצאתי את הכסף בתיבת-הדואר שלי. הוא התקשר באותו ערב, וסיכמנו שאשאיר לו את המגפיים בארון' החשמל.

למחרת הוא התקשר, אמר שאסף את הסחורה ב-3 לפנות בוקר, וציון שהוא מרוצה. כאשר צילצל אליי, חודש לאחר-מכן, הוא אמר: "כמה חתיכות מהמגן שלך נמצאות כבר בקיבה שלי. זה יקח לי שנה לאכול את המגן שלך".

עכשיו אני מצפה לראות כמה זמן יעבור עד שעמיר ירצה לקנות את שלושת זוגות-המגפיים (החום, השחור והלבן) שנשארו אצלי.

נעמי רון והמגפיים
הוא רצה שאני אנצל אותו...